

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(6) רש"י ד"ה אחרי וכו' ביצמות וכו' כי קרא אברהם בזה שם: 35: (ז) ד"ה בעצלה לבי' וכו' לאו וזה הלא יצ' ואף לרבי אברהם דס"ל עשהו וזה אף בפניהם דמ"ל עשיתן בממלכתן כן אהרן בגמי' ביצמות 77 ע"כ:

מוסף תוספות

א. לארד"י דאורייתא הא נבחרה למועדי' ורית' לה כי חמשה וכו' והינני ע"כ במחזור סוטה דאי במקיים כיון דרואי' לית לה חתובה אלאמא מדותיה לה חתובה דאם כן קדושין. מפי' ה'ה"פ. שם בא ע"ה אש' אחד מן הרחוקים יתחייב עליה ימיה. שפ"ע. ו. דרב אחד ב"ר יצחק אהרשד"ר דא' יונה סמך ולתרוצי מא' דמקשינן מאי חוית דסמכת' להו לאחות אשה קא אתי וכיון דמטיע ק"ו למלך' מאחות אשה אע"כ דרואי' למיזר' נדה תורכית מכריע דאמי' למלך' לאחות אישה ולא מנהרג' שג"ל.

תום' ר"י הזקן

אפילו נדה. אם קדש נדה לא היה קדוש ואם לא היה חלה היה חלה מרוב. ואם ראבי בהחולין (יבמות מט, א). הכל מודים. לפיכך חתומי ורבי עקיבא ופלוני הנתן. לאותן אשה. וחתומא דלא ליהו קדוש והולד ממזר. לנדה. לקולא והווי קדוש ואין חלה שמו. חק וחומרי. כלומר מעור ערות חק מאותה אשה ולא חפס בהו קדוש והולד ממזר נפקא מיבמה דאמר רחמנא (דברים כ, ה) לא תהיה לאיש ר"ל לא תהיה לא הרה לר"ל יבמות יג, ב). הן ששה חתן אמר כמ"ד ריבמה לשוק (אי) ולא חפס בה קדוש והולד ממזר. ואין חתומי עקיבא (בשאר) (שטראן) חריב או לפי"ש לא כמו שביתא ביהו חתומי חתומי (טס), ב"ה ד"ה מספקא. ומיהו ש"ל מיהא בהדיא דאפילו מ"ד

בִּימֵי נְדוּתָהּ לֹא לָהוּוּ קִדּוּשֵׁין
מִזֶּמֶר: אֵלֶּמָּה אָמַר אֲבִי. צִבְמוֹת
י' לְאָמַר (צִבְמוֹת מַעַ). יֵשׁ מִמֶּזֶר
ה' וְרַע לְאָמַר (שֵׁס) יֵשׁ מִמֶּזֶר

אפילו נדה נמי אלמה
בבא על הנדה ועל הכהן
אמר חזקיה אמר קח
אפילו בשעת נדתה
איכא^א לאקושה לנדה
אשה מאי חזית דמק
אקשה לנדה^ב קולא ו
רב אחא בר יעקב אס
ומה יבמה שהיא בלא
חייבי מיתות וחייבי כ
הכי שאר חייבי לאוי
חייבי לאוין בהדיא כת
שתי נשים האחת אה
יש שנואה לפני המקו
אלא אהובה אהובה ב
בנישואיה^ג וקאמר ר
דאמר^ד אין קידושין ו
תחין במאי מוקים בא
^הדתינא רבי סימאי א
עושה ממזר חוץ מאס
אמרה תורה^ו לא^ז יח
עושה ממזרות ולר' יש
על עקיבא בן יוסף ש
ביאה בישראל הולד
אי לאפוקי מדר' סימא
טעמא דנפשיה קאמר
מוקים לה בבבולה ל
דהוי ליה עשה שאין
לה בחייבי לאוין נוק
חייבי עשה^ח במאי נ
שתיהן שנואות אי
ישראלית שתי נשים
בעולה לכהן גדול מי
עקיבא בעל בורחד
דחיק ומוקי אנפשיה:
וכו': שפחה כנענית מ
קרא^י שבו לכם פה ע
לחמור אשכחן דלא

אמורים אלל לדברי ר"ע שהיה
בההוא הוא דחפסי קידושי
אלל חלל: בואו ונלווה על
שראל שהיה אומר כל ביאה
ממור: הניחא. לוי לאו כלל
חד מחייבי לאוין אתי ואשמועי
ספיר ביאה לאוקומה ר' חייין
ומי בתוך שלשה דורות דחייבי
שני דהוי לה שנואה גניסואה:
לללל כיל ולאו ארדבי קימנא
אתא באיסור הולד ממור במאי
דחייב (ויקרא כה) אשה בצמוליה
עשה^(א) לוינא לאוקומה אה וזה
פניה^(ב) (לאו וזה) היא דתמן
משוחררת ושנעלה בעילת וזה
הא עשה מחייבי עשה דמזרי
אלל כ"ג הילכך קיל: ורבנן.
ון דמניין למילך ביצמה^(ג) במה
מוקי ליה בחייבי לאוין וקומה
רע דהוי חילק ומוקי אנפשי.
בה קידושיין דילך מניה דחייבי.
^(ד) לחייבי עשה קאמר וכגון דחד

האומר פרק שלישי קידושין

הכל מודים בבא על הנדה ועל הסוטה שאין הולד ממזר.
 פי' בקונטרס ביצמות (דף מט.) נדה משום דכתיב תהיה
 ב צדקה דמשמע יש לה הויה ואע"ג דקיימא צרת מ"מ לא הוי ממזר
 וזא על הסוטה כו' כגון אשתו שינתה לאסורה לצעלה דנפקא לן

אמר אביי הכל מודים
שה שאין הולד ממזר
ותהי גדתה עליו
ותהא בה הויה מכרי
זכא לאקושה לאחות
ת להו לאחות אשה
ומרא לחומרא מקשינן
אתיא בק"ו מיבמה
א תפסי בה קידושינן
יתות לא כל שכן אי
נמי אמר רב פפא
בהו כ"י תהיין לאיש
ה והאחת שנואה וכי
ואהובא לפני המקום
ישוואיה שנואה שנוא'
מנא לב"ג וכו' סימאי
מר מן הכל היה ר"ע
ונה לכהן גדול שהרי
חילולים עושה ואין
ב דאמר בואו ונצווה
יה אומר כל שאין לו
מזר הניחא לר' ישבב
קאתי שפיר אלא אי
אפי' חייבי עשה במאי
ג ומאי שנא משום
ה בכל ורבנן אדמוקי
א בחייבי עשה הני
זו אי שתיהן מצריות
אחת מצרית ואחת
מעם אחד בעינן אי
תיב תהיין לכהן ורבי
שבקיה לקרא דהוי
כל מי שאין לה עליו
אמר רב הונא יאמר
החמור עם הדומה
תפסי בה קדושי
ולדה

אחר הגירושין יותר מלפני הגירושין וכיון דסברא הו לומר דלאחר גירושין נמי אין הולד ממזר הכי נמי איכא למימר דתפסי בה קידושין דהא בזה תליא מילתא:

ל'חומרא מקשיגין. וא"ת אדרבה חומרא נומר דתפסי בה קידושין לאוסרה לעלמא וי"ל דאדרבה חומרא הוא לומר דלא תפסי בה דמתוך כך אנו אומרים דהולד ממזר דאי הוה תפסי בה קידושין הייתי אומר אין הולד ממזר ולא הייתי לומר שאר חייבי כריתות מוזקות יבם של אביו והייתי אומר שזכולין אין הולד ממזר כמו שנדה אבל מאחר דלא תפסי בה קידושין י"ש לנו לומר שיהו כולן למדות מוזקות אצוי וא"ת לרבי ידעש דלאמר אין ממזר מחייב כריתות מאי חומרא איכא לנימיר דלא תפסי בה קידושין וי"ל דאשמעינן ליה דלמ"י פגום מיחא הוי ואי תפסי בה קידושין אפילו פגום לא הוי: ומה יבמה שהיא בלאו לא תפסי בה קידושין. וא"ת אמאי לא קאמר נדה תוכיח שהיא זכרת ותפסי בה קידושין אף אני אציא כל העריות שזכרת וי"ל דק"י זה אינו אלא גילוי מילתא בעלגה דיש לנו להקיש לאחות אשה ואין לנו לומר נדה תוכיח: ובי י"ש אהובה ושנואה לפני המקום. ואין לפרש דלדקת וירשעת קאמר דאם כן לא היה צריך לומר לא יוכל לבכר דאטו משום וי דלמיה רשעה יפסיד בנה שהוא צבור נחלתו אבל השתא כיון דרעה בנישואין דחייב לאין ס"ד ללאו בנו גמור הוא: ולדע

מזרחית ולרצי יסבב בצעולה לכ"ג: שפחה מגן. ללא תפסי זה קידושי:
האשה

בן יוסף. שמרנה ממורים גישאל (כתובות כס:), שמרנה פסולים גישאל (לעיר סד) לו ביאה בישראל. הכא על אשה שאין לו זה הימר ציאה (כתובות כס:), מותרת חלשה ציאה עליה, הולד שגולד מאותה ציאה ממזר (לעיר סד), שבו לב (הוא יבמות סב:).

מת.

עין משפט
נר מצוה

קב א מ"י פט"ו מהל' אסורי ביאה הלכה א' סמג לאוין קח טו"ש"ע אה"ע סימן ד סעיף יג:
קכ ב מ"י פ"ד מהל' אישות הלכה יב סמג עשין מה טו"ש"ע אה"ע סימן מד סעיף י:

ק"ג מי' שם הלכה יד טוש"ע
שם סעיף ז [וסימן יח]:
ק"ד מי' שם הל' טו
טוש"ע אה"ע סימן מד
סעיף ח:

תורה אור השלם

1. וְאִם שָׁכַב יִשְׁכַּב אִישׁ
אֵתָהּ וְהָיָה נִדְתָּהּ עָלָיו וְטָמֵא
שִׁבְעַת יָמִים וְכָל הַמִּשְׁכָּב
אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עָלָיו טָמֵא:

וּיְקָרָא טו כד
2. כִּי תִהְיֶיךָ לְאִישׁ שְׁתֵּי
נָשִׁים הָאֶחָת אֲהוּבָה וְהָאֶחָת
שְׂנוּאָה וְיִלְדוּ לוֹ בָּנִים
הָאֲהוּבָה וְהַשְׂנוּאָה וְהָיָה
הַבֶּן הַבְּכוֹר לְשְׁנֵי־הָאִשָּׁה:

דברים כא טו
3. ולא יחלל ירעו בעמיו כי
אני יי מקדשו: ויקרא כא טו
4. ויאמר אברהם אל נעריו
שבנו לכם פה עם החמור
ואני והנער נלכה עד כה
ונשתחווה ונשוקה אליכם:
בראשית כב ה

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

עליו הולד ממזר (לעיל ד.ט.).
בבואו ונצווה על עקיבא
שהיה אומר כל שאין
איש בישראל שאין ביאתו
פה. אליעזר עבד אברהם